Chronische Kroniekskes

Kantoorloperij & Huiselijk ongemak

Peter Stinckens

Titel: Kantoorloperij & Huiselijk Ongemak
Reeks: Chronische Kroniekskes
Volgnummer: 1
Auteur: Peter Stinckens
Copyright: © Peter Stinckens 2026, alle rechten voorbehouden
ISBN: 9789465548654

Inhoud

Inhoud 5
De Kroniekskes 7
Kantoorloperij 9
Vreemdgaan 11
De zonde van een ander 14
De eerste werkweek 16
De papieren spiegel 18
Apenkuren 20
Wie heeft er beslist dat vakantie ontspannend moet zijn? 22
Vakantie komt binnen zonder bellen. 24
Mag ik even wat zeggen 26
De vijf-minutenmythe en wat ge eraan kunt doen 28
Kledingadvies 31
Een klein paniekske 33
We nemen het op 37
Het zweet der schuldigen 40
Het zwart schaap en de witte raaf 43
De kantoorsjamaan 47
Deelname is volledig anoniem 50
Vergadering nummer vijfendertig 53
Een beleefde oorlog 56

De kantoor mug 60
Geholpen tegen wil en dank 63
De hakken in het zand 65
Huiselijk Ongemak 67
Geen weer voor koffiekoeken! 69
Bloed en suiker 72
Home Invasion 75
Een taboe in elastiek 77
Opgeruimd staat niet netjes 80
Sjaak en het boek 82
Alles gaat goed! 85
Amateurterrorisme 89
Het dividend van gemis 91
Geloof van beton 95
Gluren bij de buren 98
Zondag 102
De korte broek als misdrijf 104
Stoeltijgers 109
Het geloof in appels 112
Zondagse jacht 114
Bommelding 117
Een verhaal aan de leiband 119
Een tweedehands toekomst 121
Meer lezen? 125

De Kroniekskes

Het is een chronische aandoening waarvoor geen genezing bestaat. Zowat elke dag heb ik de onweerstaanbare neiging om een stukske van de dag op papier te zetten. Of minstens op een scherm, dat oogt wat minder definitief en laat nog even de illusie bestaan dat een mens zich kan bedenken. Maar de dag moet eruit. Zoveel is zeker.

Sinds enige tijd deel ik ze de website en, tot mijn stomme verbazing, lijkt het erop dat ge ze nog leuk vindt ook. Fijn, dan laten we ze maar de weg terug naar papier afleggen. Of, toch minstens die kroniekskes die ge het leukste vond. Zelfs papier heeft recht op enige vorm van selectie.

Omdat enige orde altijd helpt om zaken terug te vinden heb ik ze opgedeeld in twee hoofdthema's die zich nogal eens opdringen. Enerzijds het huiselijk ongemak dat een mens wordt aangedaan, vaak door wie hem het dierbaarst is. Anderzijds de kantoorloperij waar ik mijn boterham mee verdien (en ook af en toe mijn eetlust door verlies).

Veel meer orde zou op een handboek gaan lijken, en dat is het laatste wat ik wil schrijven. Ik heb een hekel aan die dingen. Ge kunt dus rustig doorheen dit boek dwalen, er zit geen vast volgorde in. Ge kunt overal of nergens beginnen, vanaf het begin, of ergens in het midden, het maakt niet echt uit. Onzin trekt zich van de volgorde doorgaans ook weinig aan.

Om alles een beetje zijn eigen beeld mee te geven, heb ik de aquarellen die op de website staan mee opgenomen. Sommigen onder u lijken ze leuk te vinden, en wie ben ik dan om u tegen te spreken. Het is dus een lekker ouderwets verhalenboekje met prenten geworden. Zoiets wat uw ouders vroeger gebruikten om u naar bed te krijgen. Nog een verhaaltje, en dan slapengaan. Dus als ge enige nostalgie voelt naar vroeger, hier hebt ge de remedie. Of minstens een aanvaardbaar slaapmiddel dat zonder voorschrift verkrijgbaar is.

Ik wens er u alvast veel plezier mee en, als dat mag, ook een beetje ongemak, maar dan in kleine porties. Een mens moet met zijn schrijverij immers niet dezelfde fout maken als met vergaderingen.

Peter

Kantoorloperij

Vreemdgaan

Er loopt hier een kat rond, zo een onooglijk bruin rossig uitgezakt oud beest, dat 's ochtends wel eens tegen mijn benen komt schurken. Dat kunt ge natuurlijk niet negeren, zo'n vraag voor wat aandacht en warmte. Sinds enige tijd smokkel ik dus wat voer van de katten thuis mee wanneer ik naar het werk vertrek. Aangezien ik meestal als eerste toekom, begrijpt ge wel dat ik al snel een van de favoriete schurkpalen van het beest geworden ben.

Dat is ook mijn eega opgevallen. Het beest ruift namelijk als een loofboom in oktober, en hoe goed ik ook probeer haren en andere viezigheid van mijn broek te kuisen, het scherpe oog van mijn betere helft mist niets. En natuurlijk, ze had direct door dat ik vreemdging. Ge begrijpt dat dit een van die zaken is die de huiselijke harmonie een stevige knauw kan geven.

Maar ze was niet de enige die het doorhad. Ook de twee poezen die thuis rondlopen hadden er lucht van gekregen. Ze lopen argwanend om me heen als ik binnenkom, cirkelen even om mijn benen heen en blazen alsof ik een verbond met hun aartsvijand heb gesloten. En zodoende kan ik niet anders dan berouwvol erkennen dat ik ook een ander had. Ge begrijpt dat dit soort toegevingen een mens zwaar vallen. Ze zijn wel eerlijk maar maken het leven er zelden makkelijker op.

Mijn kinderen daarentegen hebben meer begrip voor mijn ontrouw. Zij vinden het schattig en proberen me ervan te overtuigen een Instagramaccount voor het beestje op te zetten. Crowdfunding voor voer en kattenbakzand en leuke foto's met allerlei filters eroverheen om het wat op te leuken, dat zo vertellen ze me, is het minste wat ik kan doen. Kinderen zijn aandoenlijke wezens, zolang ze maar niet beginnen met het opzetten van businessmodellen.

Ja, een mens kan wat in gang zetten, door buitenechtelijk met een ruivende kat aan te gaan. Ik had het vervallen beest beter een shot onder haar gat gegeven, maar ja, een mens ziet zichzelf nu eenmaal niet graag als gevoelloze bruut. Gans de nacht heb ik ervan wakkergelegen over hoe ik mijn nieuwe spinnende liefde kon integreren in het familiale netwerk. Het was een bouwvallig roestig beest, dus die enkele jaren die het nog resten, kan een mens toch wel dragen, zo bedacht ik. En de huiskatten, daar moest ik ook maar eens een flink botje mee gaan knagen en hun duidelijk maken dat medekattelijkheid hun wel zou staan.

Dus deze ochtend dacht ik mezelf uit te sloven. Ik ben stil opgestaan, heb de poezen in huis een dubbele portie vlees gegeven en ben met een extra bakje vlees naar het werk vertrokken. Maar zie, ik kwam toe en de oude poes had haar kat gestuurd. Ze was in geen velden of wegen te bekennen. Dan staat een mens daar wat sullig te staan met een bakje kattenvoer zonder kat. Ge kunt het ook niet zelf opeten. Het riekt dan wel niet slecht, maar mijn vacht glanst al genoeg en een natte neus staat niet bovenaan op mijn verlanglijstje.

Uiteindelijk besloot ik het bakje dan maar ergens onder enkele struiken te verbergen. Er zijn zoveel loslopende katten hier dat er wel eentje de moed zal hebben wat dichter bij te komen om het leeg te eten. Er lopen immers meer dakloze katten rond zonder een been om tegen te wrijven dan een mens beseft.

Met een goed gevoel over mezelf, ik had immers minstens een hongerig beest wat eten bezorgd, ging ik aan de slag. Toen ik tegen de avond, werken moogt ge niet overdrijven, ge moet er tijdig mee stoppen, naar huis ging, viel me iets op. Een donkere vlek in de struiken. Wat weggedrukte bladeren. Aangezien ik nieuwsgieriger ben dan een kat, kon ik het niet nalaten even te gaan kijken wat het was. En daar lag ze, mijn miauwende vriendin, zo dood als een pier. Uitgeteerd en uitgeleefd, vertrokken naar, hoop ik voor haar, betere oorden. Wie weet schurkt ze

nu tegen Sint-Pieter zijn benen aan en heeft hij nog ergens een bakske vlees voor het beestje op reserve.